

Szalay 'Netala' László

VirtualLand

kockaországi történetek

függőség-mese

első kötet

Első rész

2013. január 10-től

Zila alig várta, hogy bekapcsolhassa a gépet. Rájött, ha felkattintja a kis állólámpát, nem jönnek fel a szülei megnézni, mit csinál. Ha a mennyezetit égette, mindig gyanút fogtak. De erre azt gondolhatták, egyszerűen csak fél a sötétben.

Izgatottan hajtotta fel a fedelét. Kellemes zsidbadás árasztotta el egész lényét. Szívvel-lélekkel adta át magát a gyönyörűségnek. Ma éjszaka pár órára ismét övé a végtelen virtuális létezés. Kapcsolatot érzett. Nem internetes értelemben. Kiterjesztőt, belsőt, hátborzongatót. Nem akart egyedül lenni. Elege volt, hogy ébresztő, fogmosás, iskola, tanulás, vacsora, fogmosás, alvás, aztán másnap ugyanez előlről. Minden nap egyformán.

A gép, az más! Azzal mindig történik valami. Tegnap is ez a Toma nevű srác. Olyan jókat írt. Nem tudta elképzelni róla, hogy egyszer csak megadja magát a szülei, a tanárai akaratának. Toma igazi egyéniség! Szívből irigyelte. Neki senki nem osztja be az idejét. Hogy mikor ülhet gép elé. Legutóbb azt írta, hogy a faterja

vette át az aranyrögök szétosztását. Amíg ő a magántanárral matekozott, az öreg beállt a játékba helyette. Csak nem hagy tíz embert órákig várni egy on-line háborúban? Szerinte a rossz matek jegyek nem befolyásolják, hogy mi lehet az emberből. Nem attól sikeres valaki, hogy kétismeretleneseket old meg zsinórban. A neten közben egészen jól megtanult angolul. Két éve nyomják ezt a játékot. Rengeg balhé, háború van benne, meg osztozkodás. Lehet tanácsot kérni a bölcsektől, fegyvereket venni titkos ügynököktől. Meg ilyenek.

Zilát nem nagyon izgatták a szoftverek részletei. Őt Toma érdekelte. Hogyan lehet valaki ennyire önálló? Annak ellenére, hogy szülei tartják el, ők fizetik az internetét, a gépjavítást, ennek ellenére mindig azt csinál, amit akar. A múlt héten a suliba se ment be. Valamit számolnia kellett egy listán, mert éppen a hegyi harcosok vagyonán osztozkodtak. A fiú komoly tisztséget kapott. Írta is, hogy nagy a felelősség. Nemcsak csetelt a többiekkel, hanem internetes telefonon is beszéltek. Az egyik srác New Yorkból játszik. Meg van közöttük egy argentin lány. És egy fiú Japánból. Soha nem értette, hogy tudják az idejüket összehangolni. Kiderült, szinte mindannyian bármikor, akár éjszaka is beléphetnek. Talán ők is az állólámpát kapcsolják fel éjszakára?

Toma már rég fenn volt a cseten. Úgy beszélték meg, hogy fél tizenegy után „találkoznak”. A fiú általában tartotta a szavát. Sajnos, Zilának ez nem mindig sikerült.

Ahogy bent volt, nyomott egy nagy mosolyt a fiúnak. Pillanat múlva halk vakkanás jelezte, a választ.

– Le kellett volna halkítanom. – Rákattintott a hangszórójelre.

„Megnyerted a fogadást?”

„Nem tudom. Még nem derült ki, kinek van több városa.”

„Elmondod?”

„Ja... Anyádék visszaadták a telódat?”

„Nem. Azt mondták, akkora felfordulást csináltam az osztályban, hogy komolyabban kell bűnhődnöm.”

„És akkor mi van? Marhaság.”

„Ők mindig mindent jobban tudnak.”

Így folyt tovább a beszélgetés. Mindenről. Hogy ki mit hazudott a tanároknak a cigibotrányal kapcsolatban, hogy Toma fogadásból szétrágott egy krétát a szünetben, de hiába mérték, nem ment fel a láza. Hát igen, ezek a kréták már szintetikus anyagból készülnek, nem úgy, mint régen.

Zila észre sem vette, pillanatok alatt eltelt másfél óra. Összesen ennyit engedett magának. Kár, hogy Toma akár reggelig csetelne

tovább. De neki megvoltak a maga alkotta, szigorú szabályai. Ragaszkodott hozzájuk. Nagyon is jól emlékezetébe véste, félelmetes volt hallani, hogy a béből egy lánynak eltiltották az anyját. A számítógéptől. Már vacsorát se főzött, a munkahelyére se járt be. Az orvosa tiltotta el.

– Vajon ki és hogyan szól ilyenkor a dokinak? És milyen orvos az, aki eltiltja az embert a saját számítógépétől?

„Mennem kell. Szia.”

A választ épp, hogy érzékelte még. Ivott gyorsan egy korty energia italt, magára húzta a takarót, s a pillanat törtrésze alatt merült el abban az álomvilágban, mely az unalmas napalokon és a lelkesítő számítógépes éjszakákon túl, harmadikként töltötte ki életét.